

Katowice, dnia 3 grudnia 2020 r.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w Warszawie
Urząd Komunikacji Elektronicznej w Warszawie
ul. Giełdowa 7/9, 01-211 Warszawa

Wnioskodawca: **Karol Dziecielski**, prowadzący działalność gospodarczą pod firmą INTERKAR KOMPUTER - SERWIS KAROL DZIECIELSKI, adres w aktach sprawy, zastępowany przez **radcę prawnego Ewelinę Grabiec** z itB Legal Bazański, Grabiec Kancelaria Radców Prawnych spółka partnerska, ul. Graniczna 29/215, 40-017 Katowice

Uczestnik
postępowania: **Spółdzielnia Mieszkaniowa w Redzie**, ul. Łąkowa 29a, 84-240 Reda
Znak sprawy: **DR.WWM.6171.2.2020.**

STANOWISKO KONSULTACYJNE WNIOSKODAWCY

dotyczące projektu decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej zmieniającej umowę w sprawie w sprawie wykonania i eksploatacji instalacji lokatorskich w zasobach mieszkaniowych SM w Redzie nr 12/2014 z dnia 13 października 2014 r. z późn. zm., zawartą pomiędzy wnioskodawcą a uczestnikiem postępowania

Działając w imieniu wnioskodawcy na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, którego odpis znajduje się w aktach sprawy, przedstawiam szczegółowe stanowisko wnioskodawcy dotyczące projektu decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej w niniejszej sprawie, opublikowanego na stronie internetowej tut. Urzędu w dniu 3 listopada 2020 r. Odnosząc się do propozycji poszczególnych zmian umowy w sprawie wykonania i eksploatacji instalacji lokatorskich w zasobach mieszkaniowych SM w Redzie nr 12/2014 z dnia 13 października 2014 r., zawartej pomiędzy wnioskodawcą a uczestnikiem postępowania, zmienionej Anekssem numer 1 do umowy z dnia 13 października 2014 r. oraz decyzją Prezesa UKE nr DHRT.WWM.6171.68.2017.25 z dnia 22 grudnia 2017 r., zwanej dalej „**Umową**”, wnioskodawca podnosi, co następuje:

1. Uwagi ogólne

Wnioskowana zmiana Umowy zawartej pomiędzy stronami, dokonywana przez tut. Organ na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 maja 2010 r. *o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych* (t.j. Dz.U. z 2019 r. poz. 2410 wraz z późn. zm., dalej „**Ustawa**”) ma wyłącznie na celu usunięcie kwestii spornych między stronami oraz ma zapewnić realną wykonalność Umowy. Jak podkreślono we wniosku z dnia 7 stycznia 2020 r., zmiana Umowy ma umożliwić wnioskodawcy realizację jej postanowień, mimo działań bądź zaniechań

uczestnika postępowania, polegających na nieprzestrzeganiu postanowień Umowy. Potwierdza to, w szczególności, treść z art. 30 ust. 5 w zw. z art. 22 ust. 8 Ustawy – skoro zgodnie z wskazaną regulacją, zawarcie umowy pomiędzy stronami powoduje w tym zakresie wygaśnięcie decyzji wydanej przez Prezesa UKE, to tym bardziej tutaj. Organ nie ma możliwości zmiany tych postanowień Umowy, które nie są kwestionowane przez strony, tj. tych, o których zmianę nie wnosiła żadna ze stron. Zmiana Umowy nie może zatem prowadzić do zmiany sytuacji na niekorzyść wnioskodawcy, jeżeli uczestnik postępowania nie wystąpił z wnioskiem o zmianę Umowy.

Warto przy tym zaznaczyć, że Prezes UKE w uzasadnieniu projektu decyzji wprost wskazał, że nie wprowadza w Umowie żadnych zmian dotyczących obowiązku wnoszenia kaucji, gdyż żadna ze stron o to nie wnosiła, a ponadto takie zabezpieczenie nie znajdowało się w pierwotnej treści Umowy. Tym samym nielogiczne i niezrozumiałe jest, dlaczego w pozostałych przypadkach – mimo braku wniosków stron w tym zakresie bądź w razie wyrażenia przez uczestnika postępowania dorozumianej zgody na wprowadzane zmiany – wnioski dotyczące zmiany Umowy nie zostały uwzględnione zgodnie z żądaniem wnioskodawcy.

Tut. Organ w projekcie decyzji w ogóle nie uwzględnił okoliczności, że przedmiotem niniejszego postępowania jest jedynie dokonanie odpowiedniej zmiany Umowy. Działania Prezesa UKE wskazują na to, że jego celem było uregulowanie stosunku prawnego powstałego między stronami stron zupełnie na nowo, analogicznie jak w przypadku, w którym strony nigdy nie zawarłyby żadnej Umowy. Zdaniem wnioskodawcy, brak jest podstawy do wprowadzenia do Umowy takich postanowień, o które żadna ze stron nie wnioskowała, a które są zwykle zamieszczane w decyzjach wydawanych wtedy, gdy nie dochodzi do wcześniejszego zawarcia umowy między stronami, a zatem zaistniała potrzeba zastąpienia całej treści umowy poprzez wydanie decyzji administracyjnej. Wprowadzenie do Umowy przez tutaj. Organ postanowień, o które żadna ze stron nie wnosiła i których treść jest niezgodna z przepisami powszechnie obowiązującego prawa, na podstawie odgórnej decyzji Organu, stanowiłoby oczywiste pogwałcenie zasady swobody umów wyrażonej w art. 353¹ ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. *Kodeks cywilny*, t.j. z dnia 16 maja 2019 r., Dz.U. z 2019 r. poz. 1145 wraz z późn. zm., zwanej dalej „**UstKC**”.

Jakakolwiek, ingerencja Prezesa UKE w postanowienia Umowy niewskazane wprost we wniosku o wydanie decyzji administracyjnej w sprawie zmiany umowy o dostęp do budynków w celu zapewnienia telekomunikacji, jest niedopuszczalna i sprzeczna z treścią Ustawy oraz stanowi jednocześnie naruszenie art. 61 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. *Kodeks postępowania administracyjnego*, tj. z dnia 20 grudnia 2019 r., Dz.U. z 2020 r. poz. 256 wraz z późn. zm., zwanej dalej „**KPA**”. Zgodnie z wykładnią przywołanego przepisu, w przypadku wszczęcia postępowania administracyjnego na wniosek, organ administracji

publicznej nie może samowolnie wykraczać poza granice tego wniosku, pozostając w tym zakresie związany żądaniem strony. Ewentualna ingerencja w inne postanowienia Umowy, niż te wskazane ściśle we wniosku, mogłaby być usprawiedliwiona jedynie w sytuacji, w której byłoby to konieczne dla zapewnienia możliwości realizacji Umowy po uwzględnieniu zmian (tj. w sytuacji, w której na skutek zmian, postanowienia Umowy wzajemnie by się wykluczały i były ze sobą sprzeczne).

Prezes UKE w zasadzie nie dokonał w projekcie decyzji zmiany Umowy, lecz podjął próbę wykreowania między stronami stosunku prawnego o nowej treści i narzucenia im swojej woli co do treści Umowy, naruszając tym samym zasadę proporcjonalności. Organ zastosował środki nieadekwatne co do istniejącego stanu faktycznego i niezgodne z celem wniosku, stanowiące nadmierną i nieuprawnioną ingerencję w prawa oraz obowiązki stron.

Z uwagi na to, że Prezes UKE zmienia istniejący już stosunek prawny między stronami, powinien on przede wszystkim wziąć pod uwagę treść Umowy, uzgodnioną wcześniej przez strony – niedopuszczalna była zatem ingerencja Prezesa UKE, której celem nie była zmiana Umowy w zakresie określonym przez wnioskodawcę, lecz ukształtowanie jej treści w taki sposób, aby Umowa była zgodna z treścią decyzji wydawanych przez Prezesa UKE w analogicznych sytuacjach. Podkreślić należy, że wniosek z dnia 7 stycznia 2020 r. dotyczył indywidualnej sytuacji stron, w związku z czym tut. Organ powinien był wziąć pod uwagę szczególne okoliczności w sprawie.

Z treści projektu decyzji wynika, że Prezes UKE przy ustalaniu zasad dostępu wziął pod uwagę treść pisma uczestnika postępowania z dnia 5 lutego 2020 r., w którym wskazał on, że zmiany w Umowie – wynikające z przepisów Ustawy – są co do zasady uzasadnione. Oznacza to, że we wszystkich tych przypadkach, w których uczestnik postępowania nie odniósł się do propozycji zmian treści Umowy, uznać należy, że w sposób dorozumiany wyraził ich aprobatę (i poparł wniosek wnioskodawcy o zmianę Umowy w tym zakresie), a tym samym, iż postanowienia te zostały uzgodnione przez strony. W tym zakresie Prezes UKE nie miał możliwości wprowadzenia postanowień odmiennych niż te określone we wniosku z dnia 7 stycznia 2020 r. Taka sytuacja ma miejsce m.in. w przypadku zmian wprowadzanych w § 1 czy też w § 2 ust. 2.

2. ad I - § 1 ust. 1 Umowy

W pierwszej kolejności wnioskodawca podkreśla, że wnosił jedynie o zmianę § 1 ust. 1 Umowy – wobec tego, Prezes UKE nie miał podstaw do określenia nowego brzmienia § 1 ust. 2 i 3 Umowy. Jeśli zaś chodzi o zaproponowane przez Prezesa UKE brzmienie § 1 ust. 1 Umowy, to nie jest ono zgodne z propozycją wnioskodawcy. W szczególności, brak w nim podkreślenia, iż uczestnik postępowania działa jako zarządca na podstawie ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o *spółdzielniach mieszkaniowych*.

W ocenie wnioskodawcy, sposób realizacji infrastruktury powinien zostać w całości określony w ust. 1 - nie było potrzeby określenia przedmiotu umowy w dwóch ustępach – 1 i 3.

Jak podkreślono we wniosku, zmiana Umowy miała doprecyzować przedmiot, zakres Umowy i jej cel. Tymczasem, z uzasadnienia projektu decyzji wynika, że Prezes UKE dokonał zmiany ust. 1 *w sposób analogiczny, jak ustalony przez niego w podobnych przypadkach* – nie wziął zatem pod uwagę indywidualnych okoliczności sprawy.

Nadto, brzmienie ust. 1 Umowy mylnie sugeruje, że przedmiotem Umowy jest jedynie budowa instalacji wewnątrzbudynkowej, mimo że w rzeczywistości przedmiotem Umowy jest określenie warunków zapewnienia wnioskodawcy przez uczestnika postępowania dostępu do nieruchomości i budynków, zarówno w celu wykonania (tj. wybudowania) okablowania wraz z niezbędnym osprzętem w budynkach, jak i w celu późniejszego z nich korzystania (w tym eksploatacji, konserwacji, przeglądów, pomiarów, napraw, remontów, przebudowy, modernizacji, rozbudowy, wymiany zniszczonych lub zużytych elementów). Tym samym, proponowana treść postanowienia powinna podlegać zmianie.

Nie można zatem uznać, że postulat wnioskodawcy w zakresie zmiany postanowienia określającego przedmiot Umowy został uwzględniony – został on uregulowany odmiennie niż wnioskował o to wnioskodawca.

3. ad I - § 1 ust. 2 Umowy

Określenie przez Prezesa UKE, że postanowienie § 1 ust. 2 Umowy „podlega zmianie” jest niezrozumiałe dla wnioskodawcy – brzmienie ww. postanowienia w projekcie decyzji jest zupełnie takie samo jak to, określone w Umowie. Prezes UKE nie wprowadza zatem żadnych zmian w jego brzmieniu. Organ powinien zatem wykreślić w całości zmianę § 1 ust. 2 Umowy.

4. ad I - § 1 ust. 3 Umowy

Zdaniem wnioskodawcy, postanowienia z tego ustępu powinny być przeniesione do ust. 1, natomiast ust. 3 powinien pozostać niezmienny (będzie on podkreślał wyrażenie zgody przez uczestnika na realizację infrastruktury).

Niezależnie od powyższego, tut. Organ zamierza nieprawidłowo w § 1 ust. 3 pkt 2 Umowy ograniczyć zakres czynności, które odnośnie do infrastruktury wnioskodawca będzie mógł wykonywać na podstawie Umowy. Zabrakło tu czynności takich jak: przegląd, pomiary, naprawa, modernizacja, rozbudowa, wymiana zniszczonych lub zużytych elementów. Tymczasem, we wniosku inicjującym niniejsze postępowanie, wnioskodawca wskazywał na potrzebę zmiany Umowy poprzez wprowadzenie do niej wyraźnego postanowienia o prawie wnioskodawcy do wykonywania także tych czynności w stosunku do infrastruktury.

Jednocześnie, Prezes UKE wskazał, że infrastruktura będzie w dalszej części Umowy nazywana „Infrastrukturą”, mimo że wnioskodawca prosił o nazwanie jej „Instalacją”, zgodnie

z brzmieniem Umowy. Konieczna jest zmiana w tym zakresie – Prezes UKE nie powinien narzucać stroną nazw, jakimi powinny one posługiwać się w treści Umowy, zwłaszcza że zmiana ta nie ma wpływu na prawa i obowiązki stron.

5. ad II - § 2 ust. 1 i 2 Umowy

W ocenie wnioskodawcy, wprowadzenie powyższych postanowień jest sprzeczne z tym, czego żądał on we wniosku – stanowią one bezpodstawne rozwinięcie praw i obowiązków wynikających z § 2 ust. 1 i 2 Umowy, mimo że wnioskodawca nie wnosił o zmianę § 2 ust. 1 Umowy.

Prezes UKE nie był nadto uprawniony do zmiany pozostałych postanowień § 2 i rozbudowania jego postanowień z 7 istniejących do aż 22 ustępów - i to w zakresie nałożenia na strony praw i obowiązków, wykraczających poza zakres wniosku wnioskodawcy.

6. ad II - § 2 ust. 3 Umowy

Prezes UKE – mimo że żadna ze stron o to nie wnosiła – w sposób szczegółowy określił sposób realizacji infrastruktury przez wnioskodawcę. W szczególności, projekt decyzji zawiera regulację nakazującą wnioskodawcy umieszczenie okablowania w kanalizacji telekomunikacyjnej (w skrócie: „**KTB**”) należącej do uczestnika postępowania bądź podmiotu trzeciego, a dopiero w przypadku braku takiej kanalizacji lub stwierdzenia, że uzyskanie dostępu do niej stanowi „trudną do ominięcia przeszkodę” - wnioskodawca ma być uprawniony do wybudowania własnej kanalizacji. Takie uregulowanie nie ma swojego uzasadnienia w przepisach powszechnie obowiązującego prawa i nakłada na wnioskodawcę dalej idące obowiązki niż to wynika z tych przepisów, *de facto* realnie ograniczając możliwość wykonania infrastruktury telekomunikacyjnej przez wnioskodawcę oraz wydłużając znacznie czas ich wykonania.

Organ w sposób nieuprawniony i bez jakichkolwiek podstaw ogranicza możliwość realizacji przez wnioskodawcę własnej KTB, mimo że treści art. 30 Ustawy nie wynika, aby Prezes UKE był uprawniony co do narzucania sposobu realizacji infrastruktury (w tym tego, w czyjej KTB ma zostać umieszczone okablowanie). To do wnioskodawcy powinien należeć wybór co do metody i sposobu realizacji infrastruktury. Prezes UKE nie może zawęzić pojęcia „instalacji telekomunikacyjnej budynku” wyłącznie do jej niektórych elementów – jest to oczywiście sprzeczne z treścią art. 30 ustawy.

Proponowane przez tut. Organ zawężenie definicji instalacji telekomunikacyjnej budynku, jest zatem nieprawidłowe – zwłaszcza w kontekście tego, że z uzasadnienia projektu decyzji nie wynika, aby Organ analizował szczegółowe kwestie techniczne dotyczące nieruchomości i budynków objętych Umową i przez to wykluczył budowę KTB. Jednocześnie, zmiana zaproponowana przez wnioskodawcę uwzględniała wykorzystanie istniejących szachtów, o ile byłoby to możliwe – zatem już zmiana zaproponowana przez wnioskodawcę gwarantowała

uczestnikowi postępowania, że ingerencja w nieruchomości i budynki w postaci wybudowania własnych szachtów będzie stanowiła ostateczność.

Warto przy tym zaznaczyć, że z wniosku o zmianę § 2 ust. 3 Umowy wprost wynika, że okablowanie zostanie umieszczone przez wnioskodawcę w wykonanym przez niego szachcie kablowym. Zatem nakładanie na wnioskodawcę obowiązku wykorzystania istniejącej KTB ukształtowane w sposób określony powyżej, nie może zostać uznane za uwzględnienie wniosku wnioskodawcy o zmianę tego postanowienia, poprzez określenie, że instalacja w miarę możliwości zostanie umieszczona w istniejących szachtach.

Stosownie do treści art. 2 pkt 8a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. *prawo telekomunikacyjne* (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2460 z późn. zm., dalej: **PT**), instalacja telekomunikacyjna budynku to *elementy infrastruktury telekomunikacyjnej, w szczególności kable i przewody wraz z osprzętem instalacyjnym i urządzeniami telekomunikacyjnymi, począwszy od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną (przetwórcznica kablowa) lub od urządzenia systemu radiowego do gniazda abonenckiego*. Zdaniem wnioskodawcy, przez „osprzęt” należy m.in. rozumieć KTB, która pozwala na umieszczenie w niej kabli i przewodów. KTB jest więc jednym z elementów instalacji wewnątrzbudynkowej, o której mowa w art. 30 Ustawy.

Przepis art. 30 ust. 1 Ustawy stanowi, że:

Właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający na:

1) zapewnieniu możliwości wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe,

2) umożliwieniu doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku,

3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:

a) nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s lub

b) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,

4) umożliwieniu korzystania z punktu styku,

5) umożliwieniu utrzymywania, eksploatacji, przebudowy lub remontu przyłącza telekomunikacyjnego lub instalacji telekomunikacyjnej budynku będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,

6) umożliwieniu wejścia na teren nieruchomości, w tym do budynku, w zakresie niezbędnym do korzystania z dostępu, o którym mowa w pkt 1-5 i ust. 3

- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.

Przepis art. 30 ust. 1 Ustawy nie wprowadza zatem żadnych ograniczeń co do możliwego sposobu realizacji KTB i umieszczenia w niej okablowania. Co prawda, zgodnie z art. 30 ust. 5 pkt 3 Ustawy, tut. Organ jest obowiązany określić warunki dostępu do nieruchomości i budynku, kierując się potrzebą jak najefektywniejszego wykorzystania istniejącej infrastruktury technicznej znajdującej się na nieruchomości, w tym w budynku, jednakże - w ocenie wnioskodawcy - zaproponowana treść § 2 ust. 2 Umowy wypacza ten obowiązek i jest sprzeczna z zasadą proporcjonalności. Wykładnia art. 30 ust. 5 pkt 3 Ustawy nie może wszak pozostawać w sprzeczności z art. 30 ust. 1 Ustawy w zw. z art. 2 pkt 8a PT.

Uczestnik postępowania będzie mógł bowiem dalej swobodnie blokować zamierzoną inwestycję wnioskodawcy – tym razem poprzez brak rozpoznania wniosku wnioskodawcy o dostęp do kanalizacji, przeciąganie negocjacji w tym przedmiocie, określenie nieuzasadnionych warunków technicznych/finansowych wykorzystania tej kanalizacji bądź kwestionowanie tego, czy ziszczy się przesłanki do wybudowania przez wnioskodawcę własnej kanalizacji. Proponowana regulacja może stanowić pole do nadużyć ze strony uczestnika postępowania.

Jeśli ostanie się treść § 2 ust. 3 – 5 Umowy zawarta w projekcie decyzji, do znacznego wydłużenia czasu realizacji infrastruktury może dojść i bez nadużyć ze strony uczestnika postępowania, jak również podmiotu trzeciego, jeśli to do niego należeć będzie KTB (będzie on konkurentem wnioskodawcy). W sytuacji, gdy w budynku będzie istniała KTB należąca do podmiotu trzeciego, wnioskodawca – pomimo zawartej Umowy, a zatem pomimo posiadania odpowiedniego tytułu prawnego do nieruchomości i budynku - w praktyce nie będzie mógł zrealizować instalacji wewnątrzbudynkowej – a więc dostarczyć usług podmiotom zamawiającym jego usługi telekomunikacyjne - przez co najmniej 60 dni. Prezes UKE zamierza zatem bezzasadnie uzależnić czas realizacji instalacji w budynkach uczestnika postępowania od czynności podmiotów trzecich, w tym efektywności ich działania.

Powyższe jest sprzeczne z wykładnią celowościową przepisów Ustawy, której celem jest ułatwienie przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu świadczenia usług telekomunikacyjnych, w tym przyspieszenie rozpoczęcia świadczenia tych usług i zapewnienie jak największej ilości użytkowników końcowych możliwości korzystania z nowoczesnych usług telekomunikacyjnych. Podważa to funkcje, jakie ma pełnić decyzja o zmianie umowy dostępowej.

Słusznie tut. Organ zauważa w projekcie decyzji, że treść, którą zamierza wprowadzić do § 2 ust. 2-4 i ust. 10 Umowy, to postanowienia funkcjonujące na rynku telekomunikacyjnym w decyzjach zastępujących umowy o dostępie do nieruchomości, jednakże bezzasadnie pomija konsekwencje takiego spostrzeżenia i odmiennosc niniejszego postępowania.

Reasumując, wnioskodawca wnosi o zrezygnowanie przez tut. Organ z zamiaru wprowadzenia zmian w Umowie o treści określonej w projekcie decyzji jako § 2 ust. 3 – 5 i ust. 10 Umowy. Realizacja instalacji przez wnioskodawcę nie powinna być uzależniona od spełnienia żadnych dodatkowych warunków - co wynika wprost z art. 30 ust. 1 Ustawy. Z daleko posuniętej ostrożności, gdyby tut. Organ uznał powyższe stanowisko wnioskodawcy za niewłaściwe, wnioskodawca wnosi o to, aby Umowa po zmianie przez tut. Organ nie nakładała na wnioskodawcę obowiązku wykorzystania w pierwszej kolejności kanalizacji kablowej należącej do podmiotu trzeciego. Jednocześnie, wraz z wykreśleniem tego postanowienia powinna nastąpić odpowiednia zmiana bądź wykreślenie pozostałych postanowień projektu decyzji, w których mowa jest o realizacji KTB.

7. ad II - § 2 ust. 3 pkt 1 i § 2 ust. 4 Umowy

Z projektowanych zmian wynika, że udostępnienie kanalizacji kablowej podmiotu trzeciego wymaga zawarcia odrębnej umowy w przedmiocie dostępu do KTB. Projekt decyzji zawiera zatem braki w zakresie wskazania podstawy korzystania przez wnioskodawcę z KTB uczestnika postępowania. W przypadku utrzymania treści § 2 ust. 3 – 5 i ust. 10 Umowy w brzmieniu zawartym w projekcie decyzji, należałoby postanowienia te rozwinąć o obowiązek uczestnika postępowania co do udostępnienia wnioskodawcy posiadanej przez niego kanalizacji kablowej.

8. ad II - § 2 ust. 5 pkt 1 Umowy

Choć projekt decyzji posługuje się przesłanką niedostępności KTB, na próżno szukać w nim wyjaśnienia, jak należy rozumieć niedostępność kanalizacji kablowej uczestnika postępowania. Z proponowanego w projekcie decyzji brzmienia § 2 ust. 5 pkt 2 lit. a Umowy można zaś wywieść, że w ocenie tut. Organu, *niedostępność kanalizacji kablowej* ma odmienne znaczenie od pojęcia *odmowy udostępnienia kanalizacji kablowej*. Gdyby bowiem pojęcia te miały mieć tożsame znaczenie, biorąc pod uwagę racjonalność działania tut. Organu, nie zostałyby użyte obok siebie w projekcie decyzji, a tut. Organ w obu przypadkach posłużyłby się tym samym pojęciem.

Zdaniem wnioskodawcy, pojęcie *niedostępności kanalizacji kablowej* powinno być rozumiane analogicznie do niedostępności wewnątrzbudynkowej instalacji telekomunikacyjnej, o której mowa w art. 30 ust. 1a Ustawy. Zgodnie z tym przepisem, warunek niedostępności wewnątrzbudynkowej instalacji telekomunikacyjnej jest spełniony w szczególności gdy:

- 1) *właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku nie podejmuje negocjacji z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w sprawie dostępu do tej instalacji;*
- 2) *właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku odmawia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do tej instalacji;*
- 3) *oferowane warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące lub uniemożliwiają przedsiębiorcy*

telekomunikacyjnemu oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych;

4) przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku.

9. ad II - § 2 ust. 5 pkt 2 Umowy

Projekt decyzji stanowi o tym, że jedynie wyraźna odmowa udostępnienia KTB przez podmiot trzeci ma dawać wnioskodawcy prawo do wybudowania własnej KTB przed upływem 60 dni od dnia wystąpienia do podmiotu trzeciego o udostępnienie tej kanalizacji. Przy takiej konstrukcji postanowienia istnieje ryzyko uznania, że oświadczenie podmiotu trzeciego nie spełnia w danym przypadku wymogu wyrażności. Wprowadzenie takiego wymogu może stać się przyczyną sporów pomiędzy stronami. Strony mogą bowiem różnie oceniać wypełnienie tej przesłanki.

Nie jest również zrozumiałe, dlaczego wnioskodawca miałby być uprawniony do realizacji własnej infrastruktury telekomunikacyjnej dopiero po upływie 60 dni od dnia złożenia przez niego wniosku o zapewnienie dostępu do KTB, mimo że – zgodnie z art. 139 ust. 2 PT – termin na udzielenie odpowiedzi i zawarcie umowy wynosi tylko 30 dni (§ 2 ust. 5 pkt 2 lit. b projektu decyzji).

Warto przy tym zaznaczyć, że odmowa udostępniania KTB mieści się w ocenie wnioskodawcy w pojęciu niedostępności, o którym mowa w § 2 ust. 5 pkt 1 Umowy. Co więcej, wątpliwości budzi co należy rozumieć przez *wyrażną* odmowę i czym ona różni się od odmowy wyrażonej w pozostałych przypadkach.

10. ad II - § 2 ust. 7 Umowy

Zakres czynności, które wnioskodawca może powierzyć do wykonania podwykonawcy, powinien zostać określony szerzej i powinien obejmować te czynności, które zostały wymienione w § 1 ust. 3 pkt 1 i 2 Umowy (z uwzględnieniem uwag wnioskodawcy zawartych w niniejszym piśmie), a także zaprojektowanie infrastruktury.

Tym samym - analogicznie jak w uwagach do § 1 ust. 3 pkt 2 projektu decyzji, w § 2 ust. 7 zabrakło wskazania, że powierzenie prac wybranemu wykonawcy może polegać dotyczyć takich czynności jak: przegląd, pomiary, naprawa, modernizacja, rozbudowa, wymiana zniszczonych lub zużytych elementów.

Nieprawidłowo proponuje się wprowadzenie do § 2 ust. 7 Umowy postanowienia stanowiącego o tym, że za działania lub zaniechania podwykonawców wnioskodawca odpowiada jak za własne. Dodanie do Umowy takiego postanowienia byłoby prawidłowe, gdyby jednocześnie doszło do uchylecia § 3 Umowy, który aktualnie stanowi, że: *OPERATOR ponosi odpowiedzialność cywilną, w tym i za podmioty, którymi posługuje się przy budowie instalacji systemu jak za działania własne, za szkody wynikłe na majątku SPÓŁDZIELNI*

lub osobistym jej mieszkańców na zasadach określonych w Kodeksie Cywilnym.

Warto przy tym podkreślić, że Prezes UKE nie może uzasadniać treści dokonanych zmian wyłącznie tym, że analogiczne rozwiązania są przez niego wykorzystywane w wydawanych przez siebie decyzjach w podobnych sprawach.

11. ad II - § 2 ust. 6 i 8 Umowy

Kwestie dotyczące sposobu rozliczania energii elektrycznej między stronami zostały uregulowane na podstawie wcześniejszej decyzji Prezesa UKE, znak: DHRT.WWM.6171.68.2017.25 z dnia 22 grudnia 2017 r. Z tego względu, zbędne było ponowne uregulowanie tej kwestii w projekcie decyzji w § 2 ust. 6 i 8 projektu decyzji. Wnioskodawca nie uważa, aby istniała konieczność doprecyzowania tej treści.

Wnioskodawca wskazywał, że wnosi jedynie o doprecyzowanie, iż wszelkie koszty dotyczące instalacji wewnątrzbudynkowej wybudowanej przez wnioskodawcę obciążają wyłącznie jego. Zmiana zasad ponoszenia kosztów w pozostałym zakresie była nieuprawniona.

Niezależnie od powyższego, wnioskodawca krytycznie odnosi się do nałożenia na niego obowiązku zwrotu uczestnikowi postępowania wszelkich kwot pieniężnych, jakie uczestnik postępowania wskaże, jako poniesione w związku z wykonywaniem przez wnioskodawcę uprawnień określonych w § 1 ust. 3 Umowy. Właściwą regulacją byłoby tu wprowadzenie obowiązku zwrotu kosztów poniesionych z tytułu realizacji tych uprawnień, a nie jedynie w związku z nimi.

Wnioskodawcy powinno zostać również przyznane prawo do oceny (kontrola) zasadności poniesienia danych wydatków przez uczestnika postępowania oraz oceny tego, czy kwoty te odpowiadają cenom rynkowym. W szczególności, wnioskodawca powinien mieć prawo do zablokowania żądań uczestnika postępowania o zwrot tych kwot, których wydatkowanie nie będzie uzasadnione bądź tych, których wysokość będzie wygórowana, nieuzasadniona cenami rynkowymi.

Ponadto, proponowana treść § 2 ust. 6 Umowy jest sprzeczna z projektowaną treścią § 2 ust. 12 pkt 2 Umowy. Z § 2 ust. 6 Umowy wynika bowiem, że wnioskodawca zobowiązany jest zwrócić uczestnikowi postępowania koszty wynikające z udostępnienia wnioskodawcy dokumentacji, o której mowa w § 2 ust. 12 ust. 2 Umowy. Z kolei z § 2 ust. 12 pkt 2 Umowy wynika, że uczestnik postępowania ma udostępnić taką dokumentację nieodpłatnie.

W ocenie wnioskodawcy, postanowienia nie służą doprecyzowaniu kosztów ponoszonych przez wnioskodawcę i nieobciążających uczestnika – zgodnie ze złożonym przez niego wnioskiem o zmianę § 2 ust. 2 Umowy.

12. ad II - § 2 ust. 9 Umowy

Zgodnie z projektem decyzji, przed przystąpieniem do wykonania prac, wnioskodawca ma wykonać projekt wykonawczy. Projekt ten ma składać się z części obejmującej opis techniczny oraz z części rysunkowej, a ponadto ma określać zasady, na jakich nastąpi wykonanie prac.

Nie było również konieczne nakładanie na strony obowiązków związanych z uzgodnieniem projektu wykonawczego infrastruktury, skoro nie wносиła o to żadna ze stron. Wnioskodawca wskazywał, że przyczyną złożenia wniosku jest bierność uczestnika i niewykonywanie przez niego obowiązków wynikających z Umowy – tym samym, niezrozumiałe jest, z jakich przyczyn na wnioskodawcę zostały nałożone dodatkowe obowiązki związane z koniecznością podjęcia działania przez uczestnika postępowania - udzielania wnioskodawcy dodatkowych informacji czy też odnoszenia się do treści projektu wykonawczego.

Niezależnie od powyższego, zdaniem wnioskodawcy, doprecyzowania wymaga, jak należy rozumieć *zasady, na jakich nastąpi wykonanie Infrastruktury*. Z proponowanej przez tut. Organ treści § 2 ust. 9 Umowy zdaje się bowiem wynikać, że chodzi o inne kwestie niż warunki techniczne budowy infrastruktury wewnątrzbudynkowej.

Co więcej, mimo wprowadzenia licznych zmian w treści Umowy, Prezes UKE nie zrealizował postulatów wnioskodawcy o zmianę § 2 ust. 3 Decyzji poprzez określenie, że realizacja infrastruktury wewnątrzbudynkowej będzie następowała etapami – według kolejności i wyboru wnioskodawcy. W decyzji wydanej przez Prezesa UKE, konieczne jest uwzględnienie tego postulatu, zwłaszcza że Prezes UKE uznał, że zaproponowane przez niego uregulowanie określone w § 2 ust. 9 jest wystarczające. W ocenie wnioskodawcy, stanowisko to jest nieprawidłowe – na skutek okoliczności, które nastąpią po uzgodnieniu projektu bądź w jego trakcie, może okazać się, że plany wnioskodawcy (np. ze względu na podjęcie prac remontowych przez uczestnika postępowania w danym budynku), będą musiały ulec zmianie.

13. ad II - § 2 ust. 10 Umowy

W ocenie wnioskodawcy, proponowana treść omawianego postanowienia jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i może naruszać prawa podmiotu trzeciego. Zgodnie z jego treścią, jeśli wnioskodawca będzie chciał wybudować własną KTB, ciążył będzie na nim obowiązek przedstawienia uczestnikowi dokumentacji potwierdzającej spełnienie przesłanek, o których mowa w § 2 ust. 5 Umowy.

Tymczasem, w kontaktach handlowych przyjmuje się, że strony podlegają obowiązkowi zachowania poufności. Postanowienia projektu decyzji mogą również prowadzić do naruszenia tajemnicy przedsiębiorstwa.

Gdyby rozważać utrzymanie treści § 2 ust. 10 Umowy przedstawionej w projekcie decyzji, trzeba by uznać, że wystarczającym w tym zakresie powinno być powołanie się przez

wnioskodawcę na zaistnienie takich okoliczności wraz ze wskazaniem faktów, z których one wynikają – choć wydaje się, że i to mogłoby zostać uznane za naruszenie przytoczonego przepisu Ustawy.

Z uwagi na to, że wnioskodawca (i) będzie pozostawał w stałym kontakcie z uczestnikiem (a przedłożony przez niego projekt realizacji infrastruktury z ostrożności powinien przewidywać alternatywne wykonanie KTB) oraz (ii) ze względu na konieczność uzgodnienia projektu, uczestnik postępowania będzie na bieżąco informowany o przebiegu negocjacji z innym podmiotem (osobą trzecią), do którego należy KTB. Jednocześnie wnioskodawca zdaje sobie sprawę z konieczności zapewnienia uczestnikowi możliwości zbadania przesłanek świadczących o istnieniu „trudnej do ominięcia przeszkody”, uniemożliwiającej wykorzystanie KTB należącej do innego podmiotu.

14. ad II - § 2 ust. 12 pkt 1 Umowy

Postanowienie zawiera błędy językowe. Zamiast słów *jego wiedzy* powinno być *jej wiedzy* (uczestnik jest nazywany w Umowie Spółdzielnią).

15. ad II - § 2 ust. 12 pkt 2 Umowy

Postanowienie jest sprzeczne z § 2 ust. 6 Umowy, a sprzeczność ta została już opisana powyżej. Ponadto, w projektowanym postanowieniu występują błędy językowe. Zamiast:

w zakresie koniecznym do zaprojektowania, wykonania, utrzymania i eksploatacji Infrastruktury oraz do eksploatacji i ewentualnego usunięcia awarii Infrastruktury

powinno być:

w zakresie koniecznym do zaprojektowania, wykonania, utrzymania i eksploatacji oraz usuwania awarii Infrastruktury.

Wnioskodawca podnosi także, że zakres udostępnianej dokumentacji powinien zostać określony szerzej. Postanowienie powinno nakazywać uczestnikowi postępowania udostępnienie dokumentacji w zakresie koniecznym do zaprojektowania, wykonania, eksploatacji, konserwacji, przeglądów, pomiarów, napraw, remontów, przebudowy, modernizacji, rozbudowy, wymiany zniszczonych lub zużytych elementów infrastruktury.

16. ad II - § 2 ust. 12 pkt 3 Umowy

Skoro w § 2 ust. 12 pkt 2 Umowy obok zaprojektowania, wykonania, utrzymania i eksploatacji Infrastruktury wymienia się również usuwanie jej awarii, to także i w omawianym postanowieniu powinno zostać wskazane, że uczestnik postępowania ma obowiązek zapewnić wnioskodawcy dostęp do nieruchomości i budynków w celu zebrania informacji w zakresie koniecznym do zaprojektowania, wykonania, utrzymania, eksploatacji i usuwania awarii Infrastruktury. Generalnie, treść omawianego postanowienia powinna być spójna z § 1 ust. 3

pkt 1 i 2 Umowy.

Uwagi wyrażone przez wnioskodawcę odnośnie do zakresu obowiązku uczestnika postępowania opisanego w § 2 ust. 12 pkt 2 Umowy, pozostają zasadne także co do tego postanowienia.

17. ad II - § 2 ust. 10 i ust. 14 pkt 3 Umowy

Zdaniem wnioskodawcy, przyznanie uczestnikowi postępowania kompetencji do decydowania o tym, czy ziszczyć się przesłanki do wykonania własnej KTB przez wnioskodawcę, będzie stanowiło przyczynę sporów pomiędzy stronami, a w praktyce uniemożliwi wykonanie Infrastruktury. Uczestnik postępowania nie powinien mieć takich uprawnień, bowiem przyznanie ich uczestnikowi postępowania - poprzez zobowiązanie wnioskodawcy do uwzględnienia w projekcie uwag uczestnika postępowania dotyczących niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 10 lub ust. 3 pkt 2 – stawia wnioskodawcę w pozycji podrzędnej wobec uczestnika postępowania i czyni uczestnika postępowania quasi-tut. Organem.

18. ad II - § 2 ust. 13 i ust. 14 pkt 1 Umowy

Omawiane, proponowane przez tut. Organ postanowienia § 2 ust. 13 i 14 pkt 1 Umowy mają nieprawidłową budowę. Wnioskodawca nie powinien być zobowiązany do rozpatrywania uwag uczestnika postępowania dotyczących projektu, wykraczających poza naruszenie przepisów powszechnie obowiązującego prawa i uniemożliwienie racjonalnego korzystania z nieruchomości. Projekt powinien być uznawany za uzgodniony pomimo zgłoszenia takich uwag przez uczestnika postępowania wraz z upływem 14 dni od dnia przedstawienia projektu do akceptacji, a nie dopiero w chwili przekazania ostatecznej wersji projektu uczestnikowi postępowania po rozpatrzeniu takich uwag.

19. ad II - § 2 ust. 14 pkt 1 Umowy

Redakcja omawianego postanowienia nieprawidłowo sugeruje, że to wnioskodawca ma wskazać przepisy prawa, które narusza projekt bądź które zostaną naruszone w przypadku budowy infrastruktury zgodnie z projektem. Tymczasem, to uczestnik postępowania, odmawiając uzgodnienia projektu i żądając dokonania w nim zmian z uwagi na naruszenie przepisów powszechnie obowiązującego prawa, powinien być zobowiązany do wyraźnego wskazania tych przepisów.

Ponadto, Umowa nie powinna przyznawać uczestnikowi postępowania prawa do odmowy uzgodnienia projektu z uwagi na hipotetyczną, niepewną możliwość naruszenia przepisów prawa przez treść projektu bądź przez wykonanie infrastruktury zgodnie z projektem. Można

by bowiem przyjąć, że taka hipotetyczna możliwość naruszenia przepisów będzie występować zawsze i nie będzie jej można w sposób pewny wyeliminować poprzez zmianę projektu.

20. ad II - § 2 ust. 15 Umowy

Wnioskodawca ponownie podkreśla, że przyczyną złożenia wniosku o wszczęcie niniejszego postępowania, była bierność ze strony uczestnika postępowania w zakresie realizacji ciężących na nim obowiązków a wynikających z Umowy. Zmiana postanowienia miała zatem na celu umożliwienie wnioskodawcy realizacji postanowień Umowy w sytuacji, gdy nie będzie on mógł podejmować działań na podstawie Umowy ze względu na zaniechania ze strony uczestnika postępowania.

Nie można zatem uznać, że propozycja zmiany § 2 ust. 6 Umowy w brzmieniu określonym we wniosku z dnia 7 stycznia 2020 roku nie uwzględniała słusznego interesu uczestnika postępowania, skoro miał on być informowany o planowanych pracach co najmniej 14 dni przed ich rozpoczęciem, wraz z określeniem zakresu prac, technologii ich wykonania, rozmieszczeniu infrastruktury telekomunikacyjnej w budynkach i harmonogramie czynności. Konieczność uzgadniania terminu wejścia na teren nieruchomości pomiędzy stronami pozwoli uczestnikowi postępowania na dalsze blokowanie prac podejmowanych przez wnioskodawcę i uniemożliwi mu realizację postanowień Umowy – z tego względu, wnioskodawca słusznie zaznaczył, że udostępnienie nieruchomości i budynków powinno nastąpić poprzez czynności faktyczne, tj. poprzez wejście na teren nieruchomości. Propozycja wnioskodawcy obejmowała konieczność przedstawienia uczestnikowi postępowania dokumentacji powykonawczej. Warto przy tym zaznaczyć, że zgodnie ze stanowiskiem uczestnika postępowania, wystarczające byłoby poinformowanie go o terminie prac na 7 dni przed ich rozpoczęciem.

Alternatywnie, wnioskodawca proponuje aby w § 2 ust. 15 Umowy w brzmieniu określonym przez Prezesa UKE, zagwarantowana została mu możliwość wejścia na teren Nieruchomości i Budynków oraz przystąpienia do prac w razie bierności uczestnika postępowania. Oznacza to, że § 2 ust. 15 powinien określać – analogicznie jak w przypadku postanowienia dotyczącego uzgodnienia projektu wykonawczego infrastruktury – termin, po upływie którego termin rozpoczęcia prac uznaje się za uzgodniony, w razie braku odpowiedzi ze strony uczestnika postępowania, jak również określenie, że odmowa uzgodnienia może nastąpić wyłącznie z ważnej przyczyny, a uczestnik powinien wskazać wnioskodawcy na piśmie przyczynę odmowy.

W celu uniknięcia nieporozumień, warto byłoby również określić definicję pojęcia *ważna przyczyna*. Wnioskodawca proponuje, aby przez *ważną przyczynę* rozumieć wszelkie okoliczności, na które strony postępowania nie miały wpływu, a które jednocześnie uniemożliwiają prowadzenie prac w budynkach, jak również zaplanowane w tym samym okresie prace remontowe, konserwacyjne lub podobne na terenie nieruchomości

lub budynków, których wykonanie uniemożliwiłoby realizację uprawnień przysługujących wnioskodawcy.

21. ad II - § 2 ust. 18 zd. 2 Umowy

Zakres czynności dotyczących infrastruktury, wymieniony w § 2 ust. 18 zd. 2 Umowy powinien być tożsamy z zakresem wymienionym w § 1 ust. 3 Umowy (z uwzględnieniem uwag wnioskodawcy zawartych w niniejszym piśmie).

Ponadto, wyjaśnienia wymaga:

- ❖ jakie ryzyko ma na myśli tut. Organ, wskazując na ryzyko nieuwzględnienia zgłoszonych przez uczestnika postępowania uwag do protokołu, o którym mowa w § 2 ust. 17 Umowy;
- ❖ czy zamiarem tut. Organu jest modyfikacja w omawianym postanowieniu ogólnych zasad odpowiedzialności uregulowanych w przepisach UstKC, a jeśli tak, to w jakim zakresie oraz jakie jest uzasadnienie dla tej modyfikacji. Jeśli inny motyw towarzyszył tut. Organowi w wprowadzeniu tej regulacji do projektu decyzji, wymaga on wyjaśnienia.

22. ad II - § 2 ust. 19 Umowy

Należy doprecyzować, jak w tym przypadku ma być rozumiane niezgodnienie terminu rozpoczęcia przebudowy albo remontu Infrastruktury. Przy aktualnej treści postanowienia nie sposób określić, czy wnioskodawca może wykonać prace po upływie 7 dni od dnia powiadomienia uczestnika postępowania o zamiarze ich wykonania, czy też wymagane jest tu spełnienie dodatkowych warunków, w tym prowadzenie przez jakiś okres czasu negocjacji z uczestnikiem postępowania co do terminu wykonania tych prac.

23. ad II - § 2 ust. 20 Umowy

Postanowienie zawiera błąd interpunkcyjny – po słowie *Infrastruktury* wprowadzono spację przed zamieszczeniem znaku interpunkcyjnego.

24. ad II - § 2 ust. 21 Umowy

Zdaniem wnioskodawcy, projektowana treść § 2 ust. 21 Umowy powinna podlegać kilku zmianom.

Po pierwsze, należy doprecyzować, kto ma ponosić koszty zmiany miejsca posadowienia infrastruktury lub jej ponownego zamontowania wymuszone działaniami uczestnika postępowania w zakresie prac inwestycyjnych lub remontowych. Zasadne wydaje się,

aby koszty te były ponoszone przez uczestnika postępowania, skoro konieczność ich poniesienia wystąpi wyłącznie na skutek zamierzeń budowlanych uczestnika postępowania.

Po drugie, uczestnik postępowania powinien mieć obowiązek zawiadomienia wnioskodawcy o zaplanowanych pracach inwestycyjnych lub remontowych na co najmniej 30 dni przed planowanym terminem tych prac. Zaproponowany termin 7 dni jest nie tylko stanowczo za krótki, ale i sprzeczny z wolą stron postępowania. Wnioskodawca wnosił tu bowiem o wprowadzenie właśnie terminu 30-dniowego, a uczestnik postępowania - jak wskazuje tutaj. Organ w uzasadnieniu projektu decyzji - termin ten uznał za zasadny odnośnie do zaplanowanych prac remontowych związanych z usunięciem awarii.

Po trzecie, powiadomienie, o którym mowa, powinno mieć formę pisemną pod rygorem nieważności. Jest to bowiem na tyle istotna kwestia, że wymagane jest zachowanie formy pisemnej po to, aby była pewność, że wnioskodawca otrzyma informację.

Po czwarte, konieczne jest również doprecyzowanie terminu, w jakim uczestnik postępowania powinien poinformować wnioskodawcę o przypadkach naruszenia integralności infrastruktury przez osoby nieuprawnione oraz o wszelkich awariach mogących mieć wpływ na infrastrukturę. Taką informację wnioskodawca powinien otrzymać jak najszybciej (np. w ciągu 24 h od chwili wystąpienia awarii lub powzięcia informacji o naruszeniu integralności infrastruktury), aby mógł możliwie najszybciej powziąć odpowiednie działania i tym samym zapewnić integralność swojej sieci i przywrócić należyte działanie usług świadczonych w budynkach uczestnika postępowania.

25. ad III - § 3 Umowy

Wnioskodawca nie wnosił o zmianę § 3 Umowy, wobec tego jakakolwiek ingerencja w treść przywołanego postanowienia jest nieuprawniona i pozbawiona podstaw. Nadto, Prezes UKE zmienił w nim tylko słowo *instalacji* na słowo *infrastruktury*, mimo że wnioskodawca – w celu zachowania spójności nazewnictwa określonego w umowie – wnioskował, aby infrastruktura telekomunikacyjna wewnątrzbudynkowa była nazywana w Umowie „Instalacją”.

26. ad IV - § 4 ust. 1 Umowy

Wnioskodawca nie wnosił o dodanie w Umowie postanowienia, o którym mowa w § 4 ust. 1 projektu decyzji.

Jednocześnie wnioskodawca wskazuje, że obowiązek posiadania wymaganych przez przepisy prawa zezwoleń, postanowień etc. ciąży na nim *ex lege*, niezależnie od postanowień określonych w Umowie.

27. ad IV - § 4 ust. 2 Umowy

W postanowieniu dotyczącym obowiązku zachowania poufności – mimo złożenia wniosku w tym zakresie nie wskazano, że informacje dotyczące instalacji będą stanowiły tajemnicę

przedsiębiorstwa. Co więcej, nie wskazano że obowiązek zachowania tajemnicy przez strony będzie obowiązywał także przez okres 2 lat od zakończenia obowiązywania Umowy – projekt decyzji w tym zakresie wymaga uzupełnienia.

28. ad V - § 5 Umowy

Wnioskodawca wskazuje, że jego wniosek nie obejmował również zmiany § 5 Umowy – jakkolwiek ingerencja Prezesa UKE w tym zakresie jest zatem nieuprawniona.

Strony wprowadziły § 5 ust. 1 Umowy w celu podkreślenia, że Umowa wyczerpuje wszelkie obowiązki związane z jej wykonywaniem. Natomiast po zmianach zaproponowanych przez Prezesa UKE, postanowienie to w istocie stanowi powielenie określenia przedmiotu Umowy. Co więcej, brak w nim doprecyzowania, że obowiązki stron określone w Umowie są związane nie tylko z budową infrastruktury, lecz również z jej eksploatacją. Obecne brzmienie ustępu sugeruje, że obowiązki stron dotyczą jedynie etapu realizacji infrastruktury.

Warto przy tym zaznaczyć, że ust. 2 stanowi dosłowne powtórzenie regulacji zawartej w Umowie – zmiana ta jest zatem zbędna.

29. ad VII - § 7 Umowy

Wnioskodawca wskazuje, że w treści postanowienia pisownia słowa *umowa* powinna nastąpić z wielkiej litery (tj. *Umowa*).

30. ad VIII - § 8 Umowy

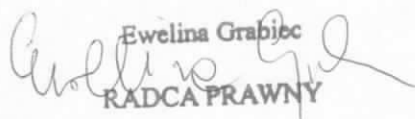
Podobnie jak powyżej, w treści § 8 pisownia słowa *umowa* i wszelkie jej odmiany przez przypadki powinna nastąpić z wielkiej litery (tj. *Umowa*).

31. ad X- § 8 Umowy

Zgodnie z żądaniem wnioskodawcy, treść załącznika do Umowy powinna obejmować ilość klatek i lokali znajdujących się w każdym budynku (w tym zakresie należy uwzględnić, że nieruchomości położone przy ul. Łąkowej 41, 55 i 57 objęte są jedną księgą wieczystą a w wykazie określonym we wniosku były wskazane osobno, wraz ze wskazaniem liczby klatek i lokali).

32. Podsumowanie

Mając na uwadze powyższe, wnoszę o uwzględnienie wyżej nakreślonego stanowiska wnioskodawcy i dokonanie odpowiednich zmian projektu decyzji poprzez uwzględnienie uwag wnioskodawcy w ostatecznej treści rozstrzygnięcia.

Ewelina Grabiec
RADCA PRAWNY